

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **N.**, Š.N., IČO: X. proti žalovanému: **O.S., a. s.**, Š.B., IČO: X., zastúpený R.C., s. r. o., V.B., IČO: X., **o vyslovenie neplatnosti právnych úkonov**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 32 Cb 22/2006, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 7. decembra 2010, č. k. 2 Cob 323/2010-419, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 7. decembra 2010, č. k. 2 Cob 323/2010-419 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 9. decembra 2008, č. k. 32 Cb 22/2006-348 žalobe vyhovel a vyslovil, že Zmluva o úvere č. 250005136, Dohoda o vyplňovacom práve k bianko zmenke č. 250005136-BZ-01, Zmluva o vystavení platobnej bankovej záruky č.250005135, Dohoda o vyplňovacom práve k bianko zmenke č. 250005135-BZ-01 a Zmluva o budúcej zmluve o zriadení záložného práva k nehnuteľnej veci č. 25000136-ZZ-01, všetky podpísané za žalobcu podpredsedom N. so žalobcom dňa 17. augusta 2005, sú absolútne neplatné. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa určovacou žalobou domáhal absolútnej neplatnosti právnych úkonov z dôvodu ich podpísania vtedajším podpredsedom N. (ďalej len „N.“). Uviedol, že konanie podpredsedu N. nie je možné považovať za zákonné. Skutočnosť, že podpredseda N. nemal Zastupiteľstvom žalobcu určený rozsah zastupovania predsedu samosprávneho kraja, nevedie k domnienke, že podpredseda zastupuje predsedu v čase jeho neprítomnosti v plnom rozsahu. Súd prvého stupňa sa nestotožnil s názorom žalovaného, že podpredseda N. bol v tom čase oprávnený zastupovať predsedu N. a že nepotreboval žiadnu plnú moc na zastupovanie ani poverenie, nakoľko zastupiteľstvo určilo, že podpredseda N. je oprávnený zastupovať predsedu N. v čase jeho neprítomnosti, ani s názorom, že to, že zastupiteľstvo neurčilo, ktoré právomoci má podpredseda vykonávať, nie je smerodajné. Uviedol, že v konaní bolo preukázané, že predmetné právne úkony v tom čase mohol vykonávať v zmysle § 16 ods. 3 Zákona

č. 302/2001 Z. z. o samospráve vyšších územných celkov (ďalej len „Zákon o samosprávnych krajoch“) iba štatutárny orgán, ktorý mal oprávnenie konať v majetkovoprávných veciach.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, žalobcovi trovy odvolacieho konania nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za vecne správne. Námietke odvolateľa, týkajúcej sa nedostatku naliehavého právneho záujmu, nevyhovelo s odôvodnením, že predmetom napadnutých zmlúv bola aj zmluva o budúcej zmluve o zriadení záložného práva k nehnuteľnej veci č. 25000136-ZZ-01, ktorá má priamo za následok ohrozenie alebo zneistenie právneho postavenia žalobcu voči jeho vlastníckemu právu, čo zakladá dôvod pre jeho právnu neistotu, a teda aj naliehavý právny záujem na určovacej žalobe. Ďalej poukázal na viacero rozhodnutí súdov v obdobných sporoch, v ktorých bol prezentovaný rovnaký právny názor, ako vyslovil súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí. Dovolanie vo veci nepripustil, lebo sa nejedná o otázku zásadného právneho významu.

Na dovolanie žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že rozhodnutie súdu v zmysle § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) musí obsahovať dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí žiadnym spôsobom nevysporiadal s námietkou žalovaného, ktorá sa týkala zmeny zákonného sudcu JUDr. Gabriely Buľubášovej. Ani z obsahu spisu nevyplýva, prečo bola zákonná sudkyňa zmenená.

Odvolací súd dôvod zmeny zákonnej sudkyne nezisťoval.

Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. septembra 2006, sp. zn. III. ÚS 116/06.

Ďalej uviedol, že žalovaný vo svojom odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa uviedol v dôvodoch nielen nedostatočne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie veci, ale aj porušenie jeho ústavného práva na zákonného sudcu. Skutočnosť, že odvolací súd vôbec nezisťoval, či bolo porušené ústavné právo účastníka, je potrebné považovať za odňatie práva konať pred súdom, čo je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania. Rozhodnutie vydané v konaní postihnutom takouto procesnou vadou nemôže byť považované za správne.

Odvolací súd vo veci opätovne rozhodol rozsudkom zo 7. decembra 2010, č. k. 2 Cob 323/2010-419, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalobcovi trovy odvolacieho a dovolacieho konania nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vzhľadom na záver dovolacieho súdu, ktorým je súd nižšieho stupňa viazaný, odvolací súd vec opätovne prejednal s verejným vyhlásením rozsudku, po odstránení vytýkaného nedostatku dovolacím súdom.

Uviedol, že doplnil dokazovanie tým, že si od súdu prvého stupňa vyžiadal rozvrh práce na rok 2008, ktorý platil ku dňu rozhodovania vo veci (9. december 2008), z ktorého odvolací súd zistil, že v predmetnej veci sa stala zákonnou sudkyňou od 15. mája 2008 JUDr. Marta Barková z dôvodu preloženia JUDr. Lenky Praženkovej na Okresný súd Pezinok. Z uvedeného je zrejmé, že vo veci konala aj rozhodla zákonná sudkyňa, preto dôvod nezákonného sudcu uvedeného v odvolaní žalovaného je irelevantný. Čo sa týka ostatných

námietok uvedených v odvolaní žalovaného, odvolací súd poukázal na odôvodnenie svojho rozhodnutia v konaní 2 Cob 61/2009, rozsudok str. 372, z 2. februára 2010.

Proti napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, v ktorom navrhol, aby dovolací súd zrušil alebo alternatívne zmenil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a aby vyslovil právny názor, že boli porušené ústavné práva žalovaného na spravodlivý súdny proces účastníka konania.

Dovolateľ ako dovolací dôvod uviedol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 písm. f) a g) O. s. p., podľa ktorých sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Uviedol, že odvolací súd neodstránil vady konania, pre ktoré Najvyšší súd SR zrušil rozsudok odvolacieho súdu.

Ďalej uviedol, že odvolací súd vo svojom rozsudku opätovne neodôvodnil zmenu zákonného sudcu v konaní pred súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa žalovanému neoznámil, že zákonným sudcom sa v konaní stala JUDr. Lenka Praženková, ktorá vo veci nepojednávala. Podľa dovolateľa napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nerešpektoval právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého rozsudok, ktorý je postihnutý vadou konania podľa § 237 O. s. p., nemôže byť považovaný za správny.

Podľa názoru žalovaného zmena zákonného sudcu v konaní pred súdom prvého stupňa mala vplyv na nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne zistenie skutkového stavu. Odvolací súd sa obmedzil na formálne preskúmanie rozvrhu práce na súde prvého stupňa, pričom zjavne nedostatočne zistil zmeny zákonného sudcu v konaní a ich vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Odvolací súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s ostatnou argumentáciou žalovaného a s právnym názorom dovolacieho súdu.

Žalovaný ďalej poukázal na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 116/06 z 5. septembra 2006 a nález Ústavného súdu ČR, sp. zn. ÚS 467/1997 z dôvodu preukázania svojho nároku na zákonného sudcu.

Dovolateľ má za to, že s poukazom na dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) O. s. p. sa odvolací súd nevysporiadal so žiadnymi námietkami uvedenými žalovaným v odvolaní, rovnako sa nevysporiadal s konštatáciami o dôvodoch dovolania žalovaného a odôvodnením rozhodnutia dovolacieho súdu. Podľa dovolateľa nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku a rozsudku súdu prvého stupňa bolo porušené jeho právo na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 20/08-03, III. ÚS 153/07, I. ÚS 226/03.

Uviedol, že odvolací súd v zrušenom rozsudku poukázal na rozhodnutia iných súdov, pričom neodôvodnil, aký vzťah majú rozhodnutia iných súdov k prejednávanej veci.

Ďalej uviedol, že súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd sa nevysporiadali s ust. § 11 ods. 2 písm. b), e), j), q) Zákona o samosprávnych krajoch.

Žalovaný má za to, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, keď bez odôvodnenia aplikoval § 20 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 16 ods. 3 Zákona o samosprávnych krajoch, že pokiaľ neboli právne úkony podpísané oprávnenou osobou, nemožno usudzovať, že bola dodržaná písomná forma právneho úkonu.

Uviedol, že zo Zákona o samosprávnych krajoch vyplýva, že predseda samosprávneho kraja nemôže zastaviť výkon uznesenia zastupiteľstva, pokiaľ je toto uznesenie potvrdené nadpolovičnou väčšinou hlasov všetkých poslancov v zákonom stanovenej dvojmesačnej lehote. Žalovaný je toho názoru, že takéto potvrdené uznesenie nahrádza podpis predsedu (prípadne podpredsedu) samosprávneho kraja. Uviedol, že samotná platnosť alebo neplatnosť uznesení N. nemá vplyv na platnosť či neplatnosť dokumentov, ktoré podpísal predseda N.. Podľa dovolateľa súd prvého stupňa a odvolací súd sa v rozsudkoch nevysporiadali so znením štatútu N. a jeho posúdením v spojitosti s ust. § 20 ods. 2 Občianskeho zákonníka, že pokiaľ tretia strana nevedela a ani nemohla vedieť, že podpredseda nie je oprávnený podpísať spomínané dokumenty, tieto by nemali byť postihnuté absolútnou neplatnosťou. Žalovaný podpísal predmetné dokumenty v dobrej viere, že zo strany N. došlo k podpísaniu predmetných dokumentov oprávnenou osobou.

Uviedol, že predmetné dokumenty je potrebné považovať za také, ktorých predmet súvisí s predmetom činnosti samosprávneho kraja v zmysle Zákona o samosprávnych krajoch, a teda ich nemožno označiť za absolútne neplatné.

Dovolateľ poukázal na podanú ústavnú sťažnosť, ktorú Ústavný súd odmietol pre nedostatok právomoci, sp. zn. II. ÚS 265/2010-24. Žalovaný ďalej poukázal na súdne konania vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7C 1/2007, 26 Cb 153/2006. Ďalej uviedol, že právna istota patrí k základným požiadavkám, ktoré sa pri výklade a uplatnení právnej normy vyžadujú v aplikácii práva Európskych spoločenstiev a Európskej únie a poukázal na niektoré rozhodnutia Európskeho súdneho dvora a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 95/2003.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že odvolací súd sa neodchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu. Odvolací súd sa vysporiadal so skutočnosťou, že rozhodoval zákonný sudca, a to vyžiadanim si podkladov z Okresného súdu Bratislava I. Žalobca považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za vecne správne a dostatočne odôvodnené vo vzťahu k vyjadrenému názoru Najvyššieho súdu SR. Uviedol, že bývalý podpredseda podpísal v čase 17. augusta a 27. júla 2005 zmluvy slúžiace na financovanie nákupu budovy na Palárikovej ulici, zmluvu o budúcej zmluve na financovanie výstavbu tejto budovy, nájomné zmluvy zo 17. augusta 2005, zmluvy o poskytnutí finančných príspevkov na úhradu za sociálne služby z 23. septembra, o ktorých už bolo na súdoch v jednotlivých právnych veciach rozhodnuté. Dotknuté zmluvy sú vyhlásené za absolútne neplatné právne úkony.

S poukazom na čl. 69 Ústavy SR žalobca uviedol, že podpísaním predmetných zmlúv podpredsedom N. išlo o zásah do výlučnej právomoci predsedu N.. Uviedol, že jedna vec je schválenie uznesenia zastupiteľstvom, čiže kolektívnym orgánom a druhá je uzatvorenie a podpísanie zmluvy. Žalobca poukázal na znenie ust. § 16 ods. 1, 2 a 3, § 11 ods. 2 písm. e), j), § 11 ods. 5, § 12 ods. 1 písm. b), § 13 ods. 1 Zákona o samosprávnych krajoch, § 20 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že ako účastník zmluvného vzťahu môže za samosprávny kraj vystupovať len predseda. Podpredseda je poslancom, preto je táto funkcia nezlučiteľná s funkciou predsedu ako zamestnanca. Nemožno konštatovať, že zo strany zastupiteľstva v rozpore s ust. § 11 ods. 2 písm. j) Zákona o samosprávnych krajoch nebolo schválené uznesenie v prospech podpredsedu, ktoré by ho oprávňovalo

zastupovať predsedu N. v oblasti akýchkoľvek právnych úkonov. Žalobca poukázal na § 9 ods. 1 a 2, § 8 ods. 7 Štatútu N.. Uviedol, že zo zákona a Štatútu vyplýva, že predseda je jediným štatutárnym orgánom, teda on môže uzatvárať zmluvy za samosprávny kraj alebo niekoho poveriť uzavrieť zmluvu. Na uvedený účel žiadne splnomocnenie v tom čase predsedom nebolo dané.

Uviedol, že ako vyplýva z dotknutých uznesení Zastupiteľstva N. č. 179/2005 a z potvrdeného uznesenia Zastupiteľstva N. č. 198/2005, práve Zastupiteľstvo N. si pri ich schvaľovaní bolo vedomé tejto kompetencie a výslovne uviedlo, že poveruje predsedu podpisom všetkých dotknutých zmlúv, ktoré sú predmetom tohto sporu. S poukazom na § 20 ods. 2 Občianskeho zákonníka uviedol, že je potrebné rozlišovať medzi dočasnou neprítomnosťou vedúceho pracovníka na pracovisku a zastupovaním predsedu N. v tak závažných právnych úkonoch majetkovoprávneho charakteru, ako je podpisovanie predmetných zmlúv a dohôd v zmysle Zákona o samosprávnych krajoch. Nakoľko predseda ani podpredseda nie sú zamestnanci N., Zákonník práce sa na tieto právne vzťahy nemôže aplikovať, čo potvrdili už právoplatné rozsudky. Masívna mediálna kampaň, ako aj uznesenie č. 179/2005 a č. 198/2005 riadneho zasadnutia zastupiteľstva, ktoré poverujú iba predsedu N. podpísaním zmlúv, dodatku a zmieniek, ešte pred podpísaním sporných dokumentov vylučuje možnosť, že by banka konala v dobre viere.

Uviedol, že banka si neoverila totožnosť klienta, ako jej prikazuje Zákon o bankách, ani oprávnenosť štatutára podpísať zmluvy (neexistovalo plnomocnenstvo predsedu na podpis zmlúv ani uznesenie zastupiteľstva). V obchodnej praxi všetky zmluvné dokumenty medzi žalobcom a žalovaným podpisoval výhradne predseda N.. Na všetkých zmluvách, ktoré sú predmetom sporu, sú citované uznesenia Zastupiteľstva N. 179/2005 a 198/2008, na podklade ktorých sa uzavreli. Keďže si žalovaný musel ozrejmiť, či N. prijal úver, nemohol si nevšimnúť znenie citovaného uznesenia. V zmluvách a dohodách je menovite uvedené meno predsedu N. a vtedajší podpredseda podpísal za skratku v. z., a to vrátane zmieniek. Ďalej uviedol, že zamestnankyňa banky sa osobne zúčastnila rokovania Finančnej komisie, kde predseda N. vyjadril svoj nesúhlas s úverom a podpisovaním bianko zmenky a oznámil komisii, že odmieta podpísať takto formulované zmluvy. Ing. S. (vedúca oddelenia obecných a miestnych samospráv banky) bola prítomná na rokovaní Finančnej komisie, vedela o nesúhlasnom stanovisku predsedu N. a vyjadrila sa, že banka vyhovelá všetkým pripomienkam N. a považuje zmluvy za bezpečné. Poukázal na skutočnosť,

že žalovaný v tak závažných veciach ekonomického významu, ako je uzavretie úverovej zmluvy, nevyzval predsedu N. na podpis, ani k rokovaniu a dohodol si priamo termín podpisu s podpredsedom. O podpísaní predmetných zmlúv sa predseda a samosprávny kraj dozvedeli z médií. V súvislosti s neprítomnosťou predsedu 17. augusta 2005 bolo už na súde prvého stupňa preukázané, že predseda bol na pracovisku a podpisoval dokumenty. Podpredseda N. nebol v ten deň v sídle, ale bol v Bratislave, teda nemohol zastupovať podpredsedu, keď bol sám neprítomný. Žalobca navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané v lehote stanovenej v § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je dôvodné.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu.

V predmetnej veci odvolací súd rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a nejde o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p., a preto prípustnosť dovolania podľa § 238 O. s. p. nie je daná.

Dovolateľ v dovolaní prípustnosť dovolania zakladá tým, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát v zmysle § 237 písm. f) a g) O. s. p. Z dôvodov uvedených v ustanovení § 237 možno podať dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Tieto vady majú za následok zmätočnosť rozhodnutia a dovolací súd je vždy povinný prihliadnuť na tieto procesné vady, aj keď ich účastník nenamieta.

Podľa § 237 písm. f) O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Dovolateľ naplnenie ust. § 237 písm. f) O. s. p. vidí v tom, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil v súlade s ust. § 157 ods. O. s. p., nevysporiadal sa so žiadnymi námietkami uvedenými žalovaným v odvolaní, rovnako sa nevysporiadal s konštatáciami o dôvodoch dovolania žalovaného a odôvodnením rozhodnutia dovolacieho súdu.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený.

Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03 č. 313/2004).

Súd nie je povinný sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberať všetkými skutočnosťami, tvrdenými účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.) a účastníkovi musí dať odpoveď na zásadné otázky a námietky, spochybňujúce závery ním namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach.

Dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade postupom odvolacieho súdu bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. Odvolací súd napadnuté rozhodnutie neodôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. Žiadnym spôsobom sa nevysporiadal s námietkami žalovaného. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia nedostatočne uviedol iba skutočnosti odôvodňujúce zmenu zákonného sudcu a čo sa týka odôvodnenia ostatných námietok žalovaného, odkázal na odôvodnenie rozsudku z 2. februára, č. k. 2 Cob 61/2009-372, ktorý bol vydaný v tomto konaní a následne zrušený dovolacím súdom pre nedostatok odôvodnenia. Odkaz odvolacieho súdu na odôvodnenie

zrušeného rozhodnutia nemožno považovať za riadne odôvodnenie rozhodnutia, takýto postup nie je zlučiteľný so zákonnou požiadavkou preskúmateľnosti každého rozhodnutia. Uvedený rozsudok odvolacieho súdu bol zrušený pre nedostatok odôvodnenia (§ 237 písm. f/ a g/), a preto nemôže byť považovaný za správny, vrátane jeho odôvodnenia. Rovnako skutočnosť, že bol zrušený, t. z. neexistuje a súd naň nemôže odkazovať. V prípade zrušenia rozhodnutia je súd povinný opätovne preskúmať všetky námietky účastníkov konania a dať im odpoveď na zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Tým, že odvolací súd napadnuté rozhodnutie neodôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho konania, porušil právo žalobcu na spravodlivý súdny proces v zmysle § čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uvedená vada je dôvodom, pre ktorý musí odvolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie postihnuté takouto vadou nemôže byť považované za správne.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v zmysle § 243b ods. 2 O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí odvolací súd rozhodne aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania v zmysle § 243d ods. 1 O. s. p.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. apríla 2011

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcsová